

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Actio gratiarum por superexcellenti Dei erga nos amore, quo non modo tot
tantaq[ue] salutis nostræ gratia assumere, facere, sustinere, ac deum in
ignominiosissimam & acerbissimam mortem animam suam ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

medicam semper. Oro etiam te pijsime Iesu, vt mors tua amarissima sit defunctis omnibus requies, consolatio & vita sempiterna. Sanguis tuus preciofissimus misericordissime Iesu, in purgatorium descendat, & defunctorum omnium pœnas aut refrigeret aut extinguat penitus, Amen.

Actio gratiarum pro superexcellenti Dei erga nos amore, quo non modo tot tantaq; salutis nostræ gratia assumere, facere, sustinere, ac demum in ignominiosissimam & acerbissimam mortem animam suam nobilissimam, tradere non refugit, verum etiam se mortuum totum pro nobis ardentissime impendit.

CAPVT XXI.

IESV benignissime, tu es solus amor, salus & consolatio mea. O amator hominum fidelissimus, creator & redemptor meus, lumen cordis mei, solatium spiritus, & medicina animæ meæ: Adoro te conciliator hominum, aduocate pijsime peccatorum, laborantium refrigerium, solamen oppressorum, merces iustorum omnium: Adoro te placabile & gratum sacrificium, hostiam pacificam, qui solo odoris tui suauitate, Patrem tuum in excelsis commorantem, benignissime inclinasti pariter & commonuisti, ad respiciendos nos in misericordia & miserationibus, vt reciperet nos in gratiam suam, faceretq; regni sui cohæredes. O misericordissime Iesu, en confiteor, laudo, exalto, benedico & glorifico immensam, inexhaustibilem & supereffluentem tuam erga nos misericordiam & charitatem; qua non satis erat Mariæ tui, esse te dominum, creatorem & protectorem nostrum; sed & redemptor, consodalis, frater, caro & sanguis noster fieri voluisti, & esse particeps infirmitatis, paupertatis, & mortalitatis nostræ, qui nullius prorsus indiges. Ad hæc triginta tribus annis pro salute nostra tam fidelissime laborasti, tam laboriosissime defudasti. Quoties misericordissime Iesu, itineribus es fatigatus? quoties in oratione pernotatus? quoties prædicando lassatus? Quoties æstu, frigore, siti & fame, paupertate, contemptu, contumelijs & iniurijs affectus? Demum etiam, quod maximum est, nobilissimam animam tuam pro nobis adhuc inimicis in mortem tradidisti turpissimam & amarissimam. Insuper tam stupendæ & amplissimæ dilectionis tuæ magnitudine non sufficiebat adhuc, tam eximia amoris insignia, tam immensa beneficia nobis vilissimis & ingratis contulisse (quod videlicet triginta tribus annis, nostra pro salute laboraueris) atq; tam multipliciter, dolorosissime & ignominiosissime pro peccatorum nostrorum plena ac iusta satisfactione passum esse: nisi etiam post mortem ignominiam illam maximam tibi voluisses irrogari, vt in pijsimum cor tuum amore vulneratum, diræ lanceæ mucronem, à quodam tunc crudelitate & superbia sæuiente milite, insigi velles & transfalneradum exponeres. Ast quare cor tuum superbenedictum tam horrenda voluisti perfossione patefieri, nisi vt infinitam dilectionis tuæ magnitudinem & quantum nos diligeres, & ex quanta charitate pro nobis cuncta illa agendo & patiando susceperas, monstrares? Dum nimirum dilaceratis propter nos & attritis cæteris membris omnibus, Patriq; in hostiam viuam, puram, placabilem pro nobis oblati, cum iam altius & amplius charitatem tuam nimiam monstrare non posses, cor tuum huius charitatis secretarium atq; gazophylatium consecrare, & expandere voluisti; vt vnde cætera, quæ propter nos feceras, processissent, quasi visibiliter cõspiceremus: cum nihil tibi reseruans cor tuum & omnia nobis cõmunicares, perinde plane ac si nobis (quorum vtiq; obstinati cordis duritiã nouisti) ex alto pclamans, diceres: Attende ô homo, & vide, qualia &

quanta

quanta tua pro salute passus sim. Cum adhuc inimicus esses, reduxi te in gratiam apud Patrem meum. Cum tanquam ovis perdita oberrares, multo sudore & labore diu te quaesivi, & inuentum magno cum cruciatu meis humeris ad Patrem reduxi. Caput meum spine coronae supposui, manus ac pedes clavis obieci: totum corpus patienter verberibus submisi, sanguinem meum ad extremam vsq; guttulam effudi, ex ardentissimo cordis mei erga te amore me totum ab intus & foris pro te atterendum & tormentis dilaniandum expendi. Deniq; in mortem dedi dilecta anima meam, & totum salutis tuae & obedientiae meae opus fideliter, perfectissimeq; consummaui. Nihil restat vltra faciendum: sed & nihil est in meis viribus, quod vltra tibi impertiar. Fortis fuit (sicuti vides) vt mors mea dilectio, vt te amore mihi coniungerem ac vnirem, & tamen te mihi subducis & diuideris à me? Si adhuc inter haec, obdurate fili Adam, possit congelatum pectus tuum non liquefieri, non fortiter commoueri, non valide concuti & intime affici: accipe, in super post haec omnia, & intellige intimum cordis mei, sanguinem super excellentis & superabundantis amoris inditium atq; argumentum: & si quid est in me, quod vltra facere possem, aut si aliquid adhuc à me exigere posses, etiam paratissimus, ecce, sum, me mortuum quoq; totum vobis ardentissime impendere. Quid vltra, responde mihi, à me petis? Edicito quippiam, quo te mollire, conuertere, & ad mei possim amorem pertrahere, & certe praestabo illud tibi.

Pro iugi in habitatione dulcissimi cordis & sacratissimorum vulnerum Iesu, pro perfecta sua vnione cum Deo, pro inextinguibili Dei amore, Precatio XXI.

Pro dilectionis tuae magnitudine gratias tibi, etiam si possibile esset, licet adhuc exiguum esset, infinitas ago, & te Deum meum patrem & saluatorem adoro, laudo & benedico, quod omnibus quacunq; afflictione, aut corporali aut spiritali oneratis, & ad te vocantem venire confugeret; volentibus, charitatis, misericordiae tuae ostium aperuisti, vbi poenitentibus esset plenum remedium, tentaris refugium, infirmis auxilium, tristibus solatium, iustis refrigerium, & omnibus ad te aspirantibus iucundissimum, salutiferum, ac in hac vita desideratissimum habitaculum. Nec non de indicibili totius tui ipsius pro nobis tam vilissimis sarcinis expensione, omniumq; virium tuarum exhaustione: pro abundantissima & largissima effusione benedictissimi sanguinis, omniumq; humorum corporis tui consumptione, vsq; adeo vt nec minima sanguinis, in te gutta manserit, in sordium nostrarum ablutione non elargita, plus milies te adoro, laudo, & benedico. Nam quicquid viuens siue mortuus in te habuisti, totum pro nobis Patri in pretium nostrae salutis, & pios animarum vsus expendisti & obtulisti: remanens ipse exiccatus & aridus veluti botrus in torculari expressus.

Per hanc super excellentem & amplissimam dilectionem tuam, obsecro te Iesu dulcissime, aperi mihi ostium cordis tui, ianuam vitae, portam misericordiae. Patefac mihi istum fontem gratiae, & noli quae so me excludere ab illo cordis tui amore ad quem aditum omnibus te sitiensibus, te quaerentibus patefacere, sola dilectione mouente, voluisti, vt ibi in tutissimo asylo, quiete amantissima, tabernaculo fidei, requie opulenta perpetuo columbina habitans puritate, columbina nidesicant simplicitate, ab omnibus exemptus sim insidiantium periculis, qui in hoc mari (cuius fluctibus heu miserum, hic nimis iactor) paulli & magni, quorum nec est nu-

merus

¶ 41. 32.